

Den som väntar...

Hela hösten 2005 gick i väntans tider. Nelly besökte Bamse vid sammanlagt sex tillfällen innan det blev några kattungar gjorda.

Egentligen var det tack vare Siri som Bamse kom underfull med vad som förväntades av honom. I tre dygn höll Siri Bamse på sträckbänken. Sen blev det parning av! Och veckan därpå även med Nelly. Det hade äntligen gått upp en ljus för honom.

Kristin

Kattungarna är här!

Nu har äntligen Siris och Nellys ungar med Bamse kommit till världen. Och de var väl värda att vänta på. Den femte februari damp fyra

skönheter ner, och den fjortonde kom ytterligare fem små guldklimpar. Kattungar i alla fyra färgerna har jag aldrig haft förr!

Ganska stora kullar blev det också. Lite halvjobbigt – med tanke på att jag ska hitta bra hem till dem alla – men samtidigt glädjande. Det känns sunt att mina honor får många ungar, att alla lever och mår bra, och att mammorna tar så bra hand om dem. :-)

På fotot överst ser du den ena vilthonan i Siris kull, jag kallar henne Dixi. Just nu är hon min favorit och det är inte helt

otroligt att jag behåller henne själv. Här på sidan ser du också hennes viltsyster Dina. De båda är tämligen lika varandra vid denna ålder.

Mest exotisk av alla

ungar är fawnhanen Dumle (nere till vänster). Denna färg är mycket ovanlig och det är första gången som jag får en fawn kattunge.

Fotot med Nelly och hennes dygns-gamla ungar är taget just efter att

jag har bytt till rent, mjukt liggunderlag. Nelly är inte riktigt nöjd (än) och tänker just nappa tag i den av ungarna som hon tycker ligger för långt borta.

Kristin

Detta informationsblad ges ut av S*Nekayahs abessinier, Kristin Stenmark i Umeå. Nytt nummer kommer när intressant information har inkommit från alla oss som har Nekayahskatter. Besök även www.kattkristin.se

En hälsning från Siris moster Linnea och morbror Laban

Vi har haft kallt här (åtminstone för våra förhållanden) och jag tror nog att Violerna är grundligt trötta på det kalla vädret. Det är inte ofta de vill vara ute, inte ens när det vimlar av fåglar och ekorrar runt, och i, vårt fågelbord.

Men härförleden fick vi besök av en fasanhöna och det var grejor det! Violerna krävde att genast få komma ut, rusade rätt ut i rastgården och låtsades föreställa farliga rovdjur. Detta uppskattades inte av fasanhönan som sträckte på sig i all sin längd och långsamt började gå rätt mot katterna under utstötande av höga rop. Gissa vilka det var som glömde allt om sin karriär som rovdjur då?

Nu mera vet jag exakt vad som menas med uttrycket "vända på en femöring". Aldrig har väl två tuffa katter så snabbt förvandlats till fega små räddhargar! De stod länge och tryckte bakom en vägg innan de lugnade ner sig. Det är lite trist, för ofta får jag en känsla av att Violerna egentligen inte är särskilt förtjusta i varandra, men när en "yttre fara" hotar, är det nog lite skönt att hitta trygghet hos varandra...

Men det dråpligaste som hänt sen sist stod nog Laban för. Scenen: natt och trötta människor, som vill sova.

Plötsligt hörs rätt höga ljud från köket, men trötta människor – som verkligen vill sova - beslutar sig för att ignorera detta. Fanns det något som stod framme i köket? Nej. Och visst var soppåsen ny och därför ointressant? Ja. Men vad är det då som låter? Prassel och häftiga dunsar. Till slut var jag bara tvungen att gå ner och kolla.

Döm om min förvåning, när en "huvudlös" Laban glatt springer mot mig! I det noggrant stängda sopskåpet fanns en ren soppåse med en (1) grej i: en liten, tom påse som innehållit engelsk fudge. Denna påse hade Laban inte endast lokaliserat, utan även lyckats trycka in huvudet i och dunsarna jag hörde kom sig av att han gick in i vartenda föremål och möbel vi har i köket.

Laban, som är en sådan superfegis i allt annat, fann sig tydligen väl till rätta i påsen (åh, vilken doft!) och kom glatt springande mot ljudet av mina steg. I det mörka köket såg jag vare sig påse eller hans huvud. Nå, påsen åkte av och den fudgebit som fastnat på hans hjassa fick han fak-

tiskt slicka i sig. Tydligen var detta en angenäm upplevelse för Laban, eftersom han gärna vill köra ner sitt lilla huvud i alla påsar numera...

Har jag berättat att även Linnea fångat en egen liten mus? Och varför, varför skall dessa fångster bäras upp på ovanvåningen? Hade Laban inte vaktat henne så noga, hade jag inte märkt något och förmodligen hade den lilla musen då hamnat i min säng. Jodå, jag vaknar varje morgon med en rik samling av sådant Linnea anser är lämpligt att dumpa i mattes säng; leksaker, sockor med mera, med mera.

Jag vet att jag ofta mest beskriver buset de hittar på. Men de är fantastiskt fina och oerhört tillgivna. Per är ju bortrest ofta, och det hade nog känts ensamt utan deras sällskap.

Varma hälsningar!
Vera

SISTA ORDET

Kattungar växer fort och med nio stycken i huset lär det bli en synnerligen händelserik vår med full fart på Måttgränd!

Jag ska erkänna att jag är lite orolig för hur jag ska kunna hitta goda hem till alla ungarna. Det är inte alla som duger, ska ni veta. Tipsa gärna era vänner och

bekanta om var dessa underbara katter finns att få tag i. :-)

Tillfälle till att ta många foton blir det också. Så visst kommer nästa nummer av NFN inom kort.

Miss inte det!

www.kattkristin.se